

[Statsministeren]

det. Det gav en stor besparelse for det offentlige at gennemføre karensdagen, men da det gennemsnitlige antal sygdomsperioder i 1983 var ca. 1,5 pr. beskæftiget lønmodtager, har karensdagen dog trods alt kun beskeden betydning for den enkelte. Det er ikke en drastisk forringelse af den sociale tryghed.

Eller hvis vi tager varig hjælp, som selvfølgelig er et ømt og svært område, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der i juni måned 1983 var godt 50.000 familier på niveauet for varig hjælp, mens der på samme tidspunkt i 1984 var knap 44.000, og en del af denne nedgang har sammenhæng med, at vi jo herinde i folketinget – og det gjorde vi da i forholdsvis bred enighed – skabte forbedrede muligheder for førtidspension gennem førtidsreformen. Der er i øvrigt også gennemført en forbedring af ydelsen for varig hjælp, fordi den del af boligudgiften, som familien selv skal udrede, nu højst kan udgøre 25 pct. af hjælpen.

Man plejer også – og det er også sket under debatten i dag – at ville skabe det indtryk, at regeringen end ikke har skånet pensionisterne. Derfor vil jeg gerne nævne, at det dog er således, at regeringen har ført den kurs, at pensionisterne i videst muligt omfang skulle friholdes for besparelser. Derfor har denne gruppe også i 1985 – og det samme vil ske i 1986 – beholdt dyrtidsreguleringen.

Men så vil jeg gerne slå fast, at realværdien af en typisk folkepension steg fra 1982 til 1984 med 4 pct. Det kan vi jo ikke sige om vi andre befolkningsgrupper, men vi klarer os også lettere. Det er anderledes, når man er kommet op i pensionsalderen, når man har taget beslutningen og er gået på pension, så kan man ikke lave så meget om på sin tilværelse. Det er derfor, regeringen har sagt, at vi må sikre pensionistgruppen særligt, og det viser sig altså, at pensionisternes, skal vi kalde det realindkomst, heldigvis er forøget med 4 pct. fra 1982 til 1984, og hertil kommer endog den meget store forhøjelse af det skattefri bundfradrag i 1984.

Jeg mener, at regeringen, når vi gør status, godt kan være sin indsats på de sociale områder bekendt. Vi har gennemført en række besparelser, ligesom vi har gennemført besparelser på praktisk talt alle andre områder i samfundshusholdningen.

Jeg skal blot føje til om udviklingen i ledigheden, som jo også mange talere her i dag har beskæftiget sig med, at vi håber og tror, at vi har vendt den triste udvikling, som prægede så mange år. Fra 1977 til 1982 blev der nedlagt omkring 150.000 job i den private sektor. Det var det, man så prøvede at lappe på ved i den samme periode at ansætte nye titusinder hos det offentlige, men det kan vi jo ikke blive ved med. Det er ikke nogen sund og ikke nogen varig løsning.

Derfor synes jeg oprigtigt talt, det er glædeligt, at der i løbet af det sidste års tid er oprettet så mange nye job og vel at mærke ude på vores private arbejdspladser, hvor man producerer varer og yder tjenester, som kan bidrage til, at vor samfundsøkonomi kommer i orden.

Man kan diskutere, hvor mange nye job det er, og det er synd, vi ikke har et fuldstændig præcist tal, men det er ikke så let at lave statistik på det felt. Vi kender alle sammen ATPs opgørelse. Jeg skal ikke støtte mig til det tal. Det er sikkert lidt overdrevet. Der må ligge en eller anden forklaring bag.

Det er min bedste opfattelse, at der i løbet af det sidste års tid er skabt – nu siger jeg det forsigtigt – mellem 35.000 og 45.000 nye arbejdspladser i Danmark. Det kan nemlig ikke være anderledes, hvis vi skal have orden i de tal, som står fast. Vi har færre arbejdsløse nu end for et år siden, men samtidig har vi jo oplevet – og tak for det – at de omkring 25.000 nye, som meldte sig på arbejdsmarkedet, også er kommet i arbejde. Det er da ikke så ringe i en krisetid, at vi fik skabt et godt samarbejde mellem regeringens økonomiske politik og erhvervslivets indsats, og her har både arbejdsgivere og fagforeninger og mange andre været med i alle mulige positive kampagner. Det er da ikke så ringe, at vi på et års tid har fået mellem 35.000 og 45.000 nye job.

Vi har også fået en vækst. Vi har fået en vækst på 3,5 pct., ja, hov, gad vidst, om ikke den når at blive til 4 pct., inden året er gået. For vi oplevede i år i modsætning til i fjor en god høst, og det tæller selvfølgelig med i vores bruttonationalprodukt. Men med en vækst på omkring 4 pct. kan det danske samfund glæde sig over, at vi har lagt os i spidsen i Vesteuropa. OECD venter jo desværre ikke i almindelighed et fald i ledigheden de næste år, men vi kan da glæde os over at